

Пролог

2007

Коли він вийшов з ванної, вона вже прокинулась і, спершись на подушки, гортала туристичні брошури, що лежали поруч. Одягнена в одну з його футболку, вона схилила набік голову. Довгі скуйовджені пасма ліниво спадали на ліжко, нагадуючи йому про попередню ніч. Отак стояв він і, витираючи рушником волосся, насолоджувався короткочасним спогадуванням.

Та ось вона відводить очі від читання й супить. Літа її, можливо, не ті вже, щоб так поводитись, однак почали вони зустрічатися геть недавно, тому все це ще видається милим.

— Невже нам і справді треба дертися в гори чи виснути над проваллями? Це наша перша спільна повноцінна відпустка, а тут немає жодної поїздки, у якій не потрібно було б кидатися звідкись чи — вона вдає, що її сіпнуло, — носити фліс.

Потому кидає буклети на ліжко, випростує над головою руки й хрипким від безсонних годин минулої ночі голосом каже:

— А як щодо розкішного спа-центру на Балі? Лежали б собі любісінько на пісочку та пустували, розслаблялися б ночами довгими.

— Такий відпочинок не про мене. Мені потрібно щось робити.

— Наприклад, стрибати з літака.

— Не критикуй, допоки сама не спробуєш.

Вона кривиться.

— Якщо ти не проти, я ще покритикую.

Злегка волога сорочка пристає до його шкіри. Він проводить гребінцем по волоссю і вмикає мобільник: на маленький екран відразу вискакує список повідомлень.

— Гарзд, — каже він. — Мушу йти. А ти поснідай.

Він нахиляється над ліжком, щоб поцілувати її. Від неї віє теплом, парфумами й відвертою сексуальністю. Він вдихає аромат

волосся на її потилиці й на мить збивається з думки, коли вона обхоплює руками його шию та тягне в ліжко.

— Ми все ще кудись їдемо на ці вихідні?

Він неохоче вивільняється.

— Все залежить від тієї угоди. А там поки що не зовсім ясно. Я й досі ще можу поїхати до Нью-Йорка. Так чи інакше у четвер ми з тобою десь поведемося, еге? Вибір ресторану за тобою. — Він тягнеться по свою шкіряну мотоциклетну форму, що висить на дверях.

Вона звужує очі.

— Вечеря. З містером Блекберрі¹ чи без нього?

— Що?

— У товаристві містера Блекберрі я почуваюсь зайвою. — Вона копилить губки. — Таке відчуття, немовби існує хтось третій, хто претендує на твою увагу.

— Я увімкну беззвучний режим.

— Вілле Трейнор! — скрикнула вона. — Ти ж маєш його хоч іноді вимикати!

— Я вимкнув його минулої ночі, хіба ні?

— Бо я добряче натиснула на тебе.

Він усміхається:

— Он як ти це називаєш тепер, — і натягує шкіряні штани. Нарешті Лісса втрачає владу над його уявою. Він перекидає через руку мотоциклетну куртку й, пославши їй повітряний поцілунок, виходить з кімнати.

На його «блекберрі» двадцять два повідомлення, найперше з яких надійшло о 3 год. 42 хв. з Нью-Йорка. Якась правова проблема. Він спускається на підземну автостоянку, намагаючись ознайомитися з нічними новинами.

— Доброго ранку, містере Трейнор!

Охоронець виходить зі своєї кабінки, яку облаштовано так, начеб стояла вона десь надворі серед усілякої погоди. Вілл за звичкою зводить очі на систему відеонагляду, розглядається на лискучі бампери автомобілів вартістю 60 тисяч фунтів, які ніколи

---

¹ Блекберрі — марка телефону. — Тут і далі прим. пер.

не брудняться, й укотре запитує себе подумки, що робить він тутечки від самого рання.

Відтак одягає шкіряну куртку.

— Як там надворі, Міку?

— Жахливо. Лле як з відра.

Вілл зупиняється.

— Он як. Погода не для мого байка?

Мік хитає головою.

— Ні, сер. Хіба що він у вас на надувних подушках. Або ж ви шукаєте смерті.

Вілл дивиться на свого мотоцикла, тоді знімає рукавиці. Хоч би що про нього думала Лісса, він не той чоловік, який зайвий раз ризикує. Потому відмикає багажник мотоцикла, кладе туди рукавиці, замикає його й кидає Мікові ключі. Той легко ловить їх однією рукою.

— Просунь під мої двері, гаразд?

— Без проблем. Викликати вам таксі?

— Та ні. Обидва змокнемо.

Натисканням кнопки охоронець відсовує автоматичну решітку, й Вілл виходить надвір, піднімаючи руку на знак подяки. Надворі ще темно, гримить, а Центральним Лондоном вже повільно тягнуться валки автівок, дарма що немає ще й пів на восьму. Вілл піднімає комір і прямує вулицею до переходу, де легше впіймати таксі. На дорогах калюжі, сірими полисками виграє дзеркальний тротуар.

Забачивши людей у костюмах на краю тротуару, він роздратовано мугикає: «І відколи це весь Лондон почав прокидатись так рано?» Кожен тієї миті міг думати те саме.

Вілл дивиться, де краще стати, аж раптом дзвонить його мобільник. Це Руперт.

— Я вже в дорозі. Намагаюсь таксі зловити.

По той бік дороги він уздріває таксівку з помаранчевим вогником, вона наближається. Вілл прямує до неї, сподіваючись, що більше її ніхто не помітив. Поуз мчить автобус, за ним вищить гальмами вантажівка, приглушуючи Рупертові слова.

— Не чую тебе, Рупе. — Вілл намагається перекричати дорожній шум. — Повтори ще раз. — Затримавшись на мить на острівку безпеки, поки повз нього потоком плинуть машини, він бачить

тьмяне помаранчеве світло й піднімає вільну руку, сподіваючись, що таксист розгледить його крізь зливу.

— Зателефонуй Джеффові в Нью-Йорк. Він ще не лягав, чекає на тебе. Ми намагалися зв'язатися з тобою вночі.

— А що там?

— Юридична перепона. Два пункти в розділі їм не підходять. Підписи... документи...

Голос у телефоні заглушає шипіння шин на вологій дорозі якогось авта.

— Я не розчув.

Водій таксі помітив його. Машина поволі гальмує, піднявши стовп води в калюжі, та зупиняється на протилежному боці дороги. Трохи далі від себе він помічає чоловіка, який розчаровано сповільнює свій біг, збагнувши, що Вілл дістанеться до автівки раніше. Він відчуває невеличкий триумф.

— Слухай, нехай Келлі покладе документи на моєму столі! — кричить він. — Я буду за десять хвилин.

Швидко роззирнувшись, він пригинає голову і пробігає останні кілька кроків до таксі. Слово «Блекфраєрс¹» вже готове злетіти з його вуст. Дощ затікає у шпарку між комірком і сорочкою. Доки Вілл добереться до офісу, змокне як хлюща, дарма що під дощем йому дорога недовга. Доведеться, певно, відправити секретарку по суху сорочку...

— І ми повинні дістати це, поки не почнеться перевірка, перш ніж Мартин до цього...

Лунає виск і грубий рев клаксона, Вілл здимає очі й бачить перед собою бік чорного блискучого таксі. Водій вже опускає вікно, аж ось краєм ока Вілл уздріває щось, чого не може розібрати, — воно стрімголов суне на нього. Вілл повертається і тієї самої миті усвідомлює, на чиєму шляху стоїть і що шансів зійти з цього шляху немає. Пальці розтискаються, і «блекберрі» летить додолу. Вілл чує крик, неначе власний. Останнє, що він бачить, — шкіряна рукавиця, обличчя під шоломом, шок в очах чоловіка — відзеркалення його шоку. Вибух — і все розлітається.

А далі — пуста.

---

¹ Блекфраєрс — район у Лондоні.

2009

Від автобусної зупинки до дому сто п'ятдесят вісім кроків, але вони можуть розтягуватися до ста вісімдесяти, якщо ви не поспішаєте. От коли ви носите, скажімо, туфлі на платформі. Або ж купили в комісійній крамниці туфлі з метеликами на носиках, які недостатньо підтримують п'яту ззаду, через що, очевидно, вони й мали таку вражаючу ціну — лише 1,99 фунти. Я повернула за ріг на нашу вулицю (шістдесят вісім кроків) і вже бачила наш будинок — чотириспальневий дуплекс поруч інших три- й чотириспальневих дуплексів. Надворі стояв татків автомобіль, що означало, він ще не вийшов на роботу.

Позад мене сонце сідало за Стортфолдський замок, темні тіні від якого, мов віск, що тане, ковзали по схилу, намагаючись обігнати мене. В дитинстві ми влаштовували перестрілки нашими видовженими тінями, і вулиця тоді перетворювалася на Кораль ОК¹. Якоїсь іншої днини я могла б розказати про те, що ставалось зі мною на цьому маршруті, де татко вчив мене кататися на велосипеді без допоміжних коліс, де місіс Доєрті з перекошеною перукою пригощала нас валійськими тістечками, а одинадцятирічна Трина просунула руку в живопліт, потривоживши осине гніздо, і ми з вереском бігли аж до самого замку.

На стежці лежав перевернутий Томасів триколісний велосипед. Зачинивши за собою хвіртку, я затягнула його під ганок і відчинила двері. Тепло вдарило мене із силою подушки безпеки. Мама постійно страждає від холоду й тримає опалення ввімкненим увесь рік. Тато завжди відчиняє вікна, скаржачись, що через неї

---

¹ Кораль ОК — назва однієї з найвідоміших на Дикому Заході перестрілок.